

Tarinoita valosta

Markku Heino

tarinoita valosta

Esisanat

Elämä on meille riittävän ruma ja julma. Sen teot epäoikeudenmukaisia ja kohtalon toteutumat traagisia. Kyynisyys, välinpitämättömyys, näköalattomuus, suvaitsemattomuus, viha, kauna, kateus ja ahneus kilpailevat päämääriemme kuoseissa äärimmäisellä painolla. Yrityksemme pestä itsemme takaisin valon lähteiksi on enemmän sattuman kuin perusenergiamme mahdollistamaa.

Siksi haluan ottaa esiin unelmoinnin voiman, kyvyn sijoittaa itsemme mielissämme paikkaan, johon on pääsy vain rakkaudella. Siitä syystä nämä unikuvat, viiveet viattomuudessa, lapsenomaisessa uskossa, hyväntahtoisuudessa ja sielunkulut melankolian vesien kautta takaisin haaveiden räiskyviin väreihin.

Kiitos teille, jotka ovat auttaneet minua pitämään yllä tätä herkkyyttä.

– Forssa/ Tammela / Punkalaidun 12.10.2021 -23.5 2022 –

Kirjoittajan tuotanto

Runokokoelmat

- 2014 – Aavisteita rakkauden rajalta
- 2017 – Onneen aika vaipuu
- 2017 – Niin minut osaat
- 2017 – Run100 (toim.)
- 2018 – Sielutettu neljäs tuuli
- 2019 – Viidesti lausuttu
- 2020 – Kuudesti kerrottu
- 2020 – Seitsemän selvää sanaa
- 2020 – Kahdeksan kaunista
- 2020 – Nimesi on elämäsi
- 2021 – Sata sydäntä
- 2021 – Tammela
- 2021 – Runorälläkkä 1 (yhteisjulkaisu P. Halme/K.Lähdesmäki)
- 2021 - Mummot
- 2021 – Vipeltäviä ja vienoja sanoja
- 2021 – Outoja sanoja
- 2022 – Alinen, valokuvia ja runoja, valokuvat Ilari Rantala
- 2022 – Siivuja
- 2022 – Sano se rakkaudeksi (toim. yhteisjulkaisu)
- 2022 – Runorälläkkä 2 (yhteisjulkaisu P. Halme/K.Lähdesmäki)

Novellikokoelma

- 2020 – Poppelinrummuttaja

Internet- sivut: www.markkuheino.fi
Instagram: [markku_heino](https://www.instagram.com/markku_heino)
Facebook: Kirjoittaja Markku Heino

Markku Heino

tarinoita valosta

lohdun sanoja rohtuneille mielille
herkkyyksiä kaunosieluille
runoutta valoa kaipaavalle
satuja aikuisille

Teksti: © Markku Heino 2021/2022

Kannen kuva: © Marjo Akkanen 2021

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6477-0

Tarinoiden sijainti

- ensimmäinen kuva -	7
pelto ja metsä	7
- toinen kuva -	12
kulkija	12
- kolmas kuva -	20
tanssijatar	20
- neljäs kuva -	25
poika	25
- viides kuva -	29
tytär	29
- kuudes kuva -	31
soturi & meri	31
- seitsemäs kuva -	33
perheen joulu	33
- kahdeksas kuva -	38
mies & nainen	38
- yhdeksäs kuva -	41
metsästäjän sydän	41
- kymmenes kuva -	43
vanhus	43

- ENSIMMÄINEN KUVA -

pelto ja metsä

Tuulen kesyttäjäksi olen karhea. Rohdinpaidalla aurinkoa palvonut. Liekkien mukaan tanssinut tuulen airut. Vähäisin viilto kevyen pilven naurusta. Syvin surmatun suden kielen viimeisestä mausta. Vihannat niityt allani suutelevat ikuisesti routaani. Kukaan ei tiedä tekojeni määrää. Olen tuohesta karsittu paljas, mahlaton ja tyyni nuori koivu vasten valon kaukaisimpia hiloja. Metsässä, missä näättä etsii pudonnutta häntää ja räntä käskee karhun kuonon nuuhkimaan talven juuria. Minä vailla olomuotoa, totuutta. Raju ilman hellää. Tuomista syntynyt sateen helmireuna. Kaikellani suudelmia rajaan.

Riemun terälehdet värisevät. Kardemumma etsii kotiaan. Lyöttäytyy yksiin leipovan mummon känsäisten peukaloiden kanssa. Makea ja elämän sakea. Veri ja rinnan nipukoiden kuohu. Vaaleanpunainen löytää takasin ruutuikkunoiden loisteessa. Kielosalusiinit niiaavat. Kevät soi pääskysia. Sataa kaikkien tarpeellisten räystäiden yli ja ravistaa mahdotonta. Pannukahvilla on kiire juosta takaperin mokkasiinien makua pitkin sokeripalan autuuteen.

Taivas on keijujen rumputulta täynnä. Aikaa on vähemmän kuin västäräkillä riittää yhden pyrstösulan keinuntaan. Punaisen tuvan takana laiturii ahmii vaahtopäitä ahvenparven seasta. Elämä on täynnä hopeisia raitoja, jotka soivat sinisen räsymaton tummia laitoja.

Kirkonkylältä kantautuu vaskikellojen laulu:

*...häissä naitetaan koskenlaskija ja kauramorsian
ole mulle tähden kierron verran pilvet kantava
sulle hurman yön soljilla suon
kuin kurjet suutelevat kaulojaan
yli onnen tehdään taikoja
somat on onnen takomat rakkauden huokauksissa...*

Valon ydin kehrää mustaherukkateetä, laskee suojaverhon yli peltoaukean. Vuorijono aukeaa nimettömyyden rotkoksi. Kulkuri heittäytyy sammalmättäälle arvaamaan menninkäisten seuraavaa siirtoa. Metsän männyt värjäytyvät silmänräpäyksessä turkooseiksi. Jossain on meri kuollut ja varannut viimeisen lepopaikan ikirunkojen tauluista. Muurahaiset unohtavat työnsä ja järjestäytyvät riviin naukkailemaan sitruunaperhosten siipien lumoa. Ajan taika on täydellinen silmänräpäyksen verran. Ikuisuus on luopunut roolistaan ja kätkeytyy ajatukseeni. Veri tekee uutta koskea rintalastan alapuolelle. Ilma on sakeana uutta ja minä niin hento, kerran suudeltu, kerran rakastettu, kerran uskottu, kerran ikävästä noudettu, kerran lumottu.

Kaikkiin muotoihin puettu henki etsii uutta ydintä. Hiljaisin kivi syvällä savessa navetan takana tuntee selkärangassaan, kuinka kastemato liukuu sitä pitkin alemmas, tekee maasta kuohkeaa, arvokasta kaikkien kasvulle. Ohdakkeet aivastelevat ja alkavat tanssia kissankellojen kanssa kilpaa. Villit kuminat ahtautuvat riemuun mukaan. Pellon sarkojen viiltoihin laskeutuu askelia, joita mönkivät sarvekkaat ovat odottaneet

koko elämänsä. Maa on niin raukea kukkien valssista, ettei jaksu vetää korsipeittoa päällensä kuun aloittaessa tähtien pyöryksen.

Mitään ei jää yöperhosten tuoksujen varaan. Kevyt on huumaantunut ja jää jälkeen omista ajatuksistaan. Sen hiukset eivät ehdi palmikoitua uneksi. Metsäaukean reunasta löytyy yksi mutrusuu. Kettuoemo turhautuu, kun se ei saa poikasia nukahtamaan. Viisi silmäparia nauraa ohuen ilman nostattamalla kuplilla rakkautta äidilleen.

Vaeltaja laaksosta on saapunut metsän reunaan ja näkee kettuoemon huolet, hiipii lähemmäksi ja katsoo poikasten kujeita, muistelee omaa äitiään, kaikkia kiviä vatsassaan ja pajavasaran lyöntejä rintakehässä, outoa elämää, koskenlaskua, aikaansa hirvenä ja vuosia kuningaslohenä. Rahkasammaleen maku tihkuu parrasta. Harmaat viikset etsivät parempaa polkua kehystää huokaus metsänhelmojen väriin sopivaksi. Mies askeltaa tekstin tavuihin ja antaa muistojen vaikuttaa.

*keskellä yön mustimpia jouhia minut teit
lantiosi käskyllä:*

ole ihminen

*poika ja mies
hellä ja terävä*

täydeksi sinua en tee

*äitinä sinut löydän äärellä myrskyn äänen,
helmien veden
käänteissä ensimmäisten rakkauden kehrien
minut hellien
äärellä viimeisten voimien ja lepästä vuoltujen lastujen
tuuditit uniin suden ja kauriin pilkkujen*

Oi Äiti!

*kylmän avaruuteni tähti
rinnoiltasi maito ja unelmieni ensimmäinen väri*

kuule siellä missä ei vuorten käädyt peitä taivaan ääntä

kiitos elämästä

*väärästä ja oikeasta
muumipeikon mukin korvasta soikeasta
verottajan pelosta
hurmasta
himon kuolasta*

*kiitos siitä, että saan ikuisuutta nuolaista
satujen värttinästä ja kohtalon puolasta*

Kirja on Markku Heinon kahdeskymmenes runokirja.
Nämä runot ovat pukeneet itselleen kertomusten viitat,
jotka kuljettavat lukijaa pidempiä sydänsäikeitä pitkin.

Kirja kertoo mielemme paikasta,
johon on pääsy vain rakkaudella.

Tarinat valosta ovat herkkiä ja rohkeita uniamme,
joilla voimme tehdä elämästämme ja maailmasta paremman.

"

9 789528 064770